

мисли, главата му натежа. Парливата болка дълбаеше сърдцето му съ жестоко острие и разливаше по жилитѣ му нѣкакво безумно желание за смъртъ и унищожение...

А лицето на мъртвия рицарь бѣ така спокойно, така ведро... Само невинность можеше да разсипе по онова високо бледо чело такова неземно лѣчезарие...

Калоянъ изхлипа, блѣсна купата, която се разлѣ по масата, и захлупи глава върху скръстенитѣ си рѣце.

Грѣхътъ притисна съ каменна дланъ тила му и го прикова къмъ неумолимата му съдба.

Да разкъса душата си съ праздни жалби и никога да не намѣри утеха...

### ГЛАВА XXX.

Пожарищата на Филиповградъ още димѣха... Дветѣ крепостни стени, които обикаляха южнитѣ тепета, бѣха изравнени съ земята. Само якитѣ каменни основи на бойницитѣ на главната и най-голѣма кула, която се издигаше върху срѣдното тепе, стърчаха оголени и страшни, между развалинитѣ на изгорения градъ.

Алексей Аспиета бѣ обесенъ. Архиепископа посѣкоха насрѣдъ града. Всички знатни ромей бѣха изгорени на клада. На други отрѣзаха главитѣ. Съ хиляди ромейци бѣха преселени при Дунава и задъ него. Куманитѣ принасяха частъ отъ пленницитѣ въ жертва на своитѣ богове и товарѣха конетѣ си съ разграбена ценна плячка. Безброй стада добитѣкъ бѣха изпратени на северъ къмъ Мизия.

Като призракъ се луташе високата осанка на Калояна изъ димящитѣ развалини. Бѣше станалъ още по-мършавъ, изглеждаше още по-високъ. Дълбоки бръчки дълбаеха посивѣлото му лице, коситѣ му, оредѣли и побѣлѣли, се виеха въ небрежно безредие около ушитѣ му.

Като че нѣкаква страшна непобедима сила го тласкаше неспирно, день и нощъ, безъ да му дава мира, безъ да му дава покой.

Сякашъ не ядѣше и не спѣше. Явяваше се гдето най-